KENDELSE AFSAGT AF FORMANDEN FOR RETTENS FØRSTE UDVIDEDE AFDELING

1. december 1994 *

I de forenede sager T-158/93 m.fl., der er anført i bilaget hertil,

Detlef Brandt, Manhagen (Tyskland), og de andre mælkeproducenter, hvis navne er anført i bilaget til denne kendelse, ved advokaterne Detlef Hansen og Stephan Vieregge, Lübeck, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Baden, 24, rue Marie-Adelaïde,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Dierk Booß, som befuldmægtiget, bistået af advokat Hans-Jürgen Rabe, Hamburg, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: tysk.

angående en påstand om erstatning i henhold til EØF-traktatens artikel 178 og artikel 215, stk. 2, på grundlag af Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold for visse forordninger, som er blevet udstedt på området for mælk og mejeriprodukter,

har

FORMANDEN FOR RETTENS FØRSTE UDVIDEDE AFDELING

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved stævninger indleveret til Domstolens Justitskontor mellem den 5. maj og den 20. juli 1992 har sagsøgerne i henhold til EØF-traktatens artikel 178 og artikel 215, stk. 2, anlagt sag mod Kommissionen med påstand om erstatning for det tab, de mener at have lidt som følge af anvendelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13). Ved kendelse af 27. september 1993 har Domstolen henvist sagerne til Retten i Første Instans.

2 Ved skrivelser indgået til Rettens Justitskontor mellem den 19. og den 30. september 1994 har sagsøgerne meddelt, at de hæver sagerne, idet de har accepteret et tilbud om erstatning, som i mellemtiden er blevet fremsat, i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2187/93 af 22. juli 1993 om tilbud om erstatning til visse

producenter af mælk og mejeriprodukter, som midlertidigt har været forhindret i at udøve deres virksomhed (EFT L 196, s. 6). Sagsøgerne har ikke nedlagt påstand om tilkendelse af sagsomkostninger.

3 Kommissionen har i forbindelse med sagernes hævelse anmodet om, at sagsøgerne i henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 5, første afsnit, første punktum, pålægges at betale sagens omkostninger. Kommissionen har i denne sammenhæng anført, at da sagsøgerne ikke i forbindelse med sagernes hævelse har nedlagt særskilt påstand om tilkendelse af sagsomkostninger, og da Kommissionen har nedlagt en sådan påstand, skal der træffes afgørelse som anført i første afsnit, første punktum, idet første afsnit, andet eller tredje punktum, ikke kan finde anvendelse. Overvejelser om, at Kommissionen har givet anledning til søgsmålenes indgivelse, kan kun spille en rolle ved afgørelsen om sagens omkostninger, når sagsøgeren har nedlagt påstand om tilkendelse af sagsomkostninger i henhold til første afsnit, andet punktum.

4 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 5, pålægges det den part, som hæver sagen, at betale sagens omkostninger, såfremt den anden part har nedlagt påstand herom. På begæring af den hævende part kan det dog bestemmes, at den anden part skal betale sagens omkostninger, hvis dette findes berettiget som følge af denne parts forhold. Er der ikke nedlagt påstand om sagens omkostninger, bærer hver part sine omkostninger.

5 Indledningsvis bemærkes, at Rådet og Kommissionen på det tidspunkt, da sagerne blev anlagt, endnu ikke med offentliggørelsen af meddelelsen af 5. august 1992 i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (EFT C 198, s. 4) havde anerkendt erstatningsansvaret og med henblik på en planlagt samlet ordning givet afkald på at gøre forældelsesindsigelsen gældende. Søgsmålene var derfor begrundede med henblik på at opretholde sagsøgernes krav, som i mellemtiden er blevet anerkendt i form af tilbuddet om betaling af erstatning.

6 Dernæst bemærkes, at det i henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 5, kun er muligt at pålægge en part, som hæver sagen, at betale modpartens sagsomkostninger, når denne har nedlagt påstand herom, men at det følger af artikel 87, stk. 5, tredje afsnit, at der også uden modpartens påstand herom kan træffes afgørelse om, at en part skal bære egne omkostninger. Såfremt en sagsøger nemlig hæver sagen uden at nedlægge påstand om sagens omkostninger, kan man ganske vist deraf slutte, at han giver afkald på at kræve, at den sagsøgte part betaler hans omkostninger, men ikke, at han måtte være rede til også at betale sagsøgtes omkostninger. Der træffes afgørelse om slettelse af en sag, såfremt den hæves, og i givet fald om sagsøgtes påstand om sagens omkostninger i henhold til første afsnit, første punktum, uden yderligere sagsbehandling. Sagsøgeren får ikke lejlighed til at tage til genmæle over for en påstand om tilkendelse af sagsomkostninger. Retten må derfor i givet fald af egen drift tage stilling til, om det er begrundet at pålægge sagsøgeren at bære sagsøgtes omkostninger, for så vidt sagens omstændigheder tillader det. Følger det heraf, at sagsøgtes forhold har givet sagsøgeren grund til at anlægge sagen, og det derfor ikke er berettiget at pålægge sagsøgeren at betale sagsøgtes omkostninger, skal sagsøgte heller ikke gives medhold i en påstand om tilkendelse af sagsomkostninger, når sagsøgeren ved sagens hævelse selv har undladt at nedlægge påstand om tilkendelse af sagsomkostninger. I et sådant tilfælde må hver part betale sine egne omkostninger.

7 Af det foregående følger, at Kommissionen ikke kan gives medhold i påstanden om, at sagsøgeren pålægges at betale sagens omkostninger, og at spørgsmålet om sagsomkostningerne må afgøres således, at hver part bærer sine egne omkostninger. Denne afgørelse berører ikke det faste beløb til omkostninger, der ydes i henhold til ovennævnte forordning nr. 2187/93 af 22. juli 1993, jf. Kommissionens forordning (EØF) nr. 2648/93 af 28. september 1993 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2187/93 (EFT L 243, s. 1), og som der ikke skal tages hensyn til i disse sager.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

FORMANDEN FOR RETTENS FØRSTE UDVIDEDE AFDELING

1) Sagerne T-158/93, T-161/93, T-163/93, T-175/93, T-176/93, T-177/93, T-186/93, T-203/93, T-206/93, T-208/93, T-209/93 og T-216/93 slettes af Rettens register.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg, den 1. december 1994.

H. Jung
Justitssekretær

J.L. Cruz Vilaça
Præsident